

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/109/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219944
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212219944.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4C/597/2012-70 zo dňa 11. novembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovenia § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ustanovení § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a ustanovenia § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 27. 09. 2012 domáhal od žalovanej zaplatenia majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,- eur, pretože Okresný súd Komárno viac ako 206 dní nerozhodol o návrhu na udelenie poverenia pre súdneho exekútora.

V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že po oboznámení sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Komárno, zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný dňa 24. 08. 2010 a žiadosť o udelenie poverenia bola podaná dňa 26. 11. 2010. Súd vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 12. 01. 2011. Z predmetných skutočností je zrejmé, že zo strany exekučného súdu síce nebola dodržaná lehota 15 dní na vydanie poverenia, ale nie je zrejmé, aká škoda mohla vzniknúť žalobcovi oneskoreným vydaním poverenia a aké prietahy mohli byť Okresným súdom Komárno spôsobené. Súd podotkol, že žalobca ako oprávnený podal na exekučné súdy tisícky žiadostí o udelenie poverenia, pričom nie každá z podaných žiadostí a návrhov na nariadenie exekúcie obsahovala náležitosti, ktoré zákon na predmetné podania vyžaduje. Keďže súd pred udelením poverenia pre súdneho exekútora je povinný preskúmať všetky podklady, na základe ktorých poverenie udolí, pri takomto množstve vecí nie je fyzicky možné, aby boli všetky žiadosti o udelenie poverenia spolu s ostatnými dokladmi preskúmané v tak krátkej 15-dňovej lehote. Súd mal za to, že síce nebola dodržaná zákonná lehota na udelenie poverenia, ale nie pre dôvody zo strany súdu, ale pre tú skutočnosť, že zo strany oprávneného neboli doložené doklady vyžiadané následne exekučným súdom dňa 30. 11. 2010. Po zaslaní týchto

dokladov, súd bezodkladne vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 21. 01. 2011. Exekúcia ešte nie je skončená.

Navrhovateľ sa svojou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla v sume 125,- eur, a to administratívnou činnosťou svojho zamestnanca, výšku tejto škody žalobca v konaní nepreukázal, nešpecifikoval z čoho presne pozostáva predmetná škoda a na základe akej činnosti exekučného súdu mu táto škoda vznikla. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal samotný vznik škody, ani skutočnosť, ktorá viedla ku vzniku škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a skutočnosťou, ktorá ju spôsobila. To, že žalobca škodu vyčíslil, nie je ešte dôkazom toho, že škoda mu naozaj vznikla a už vôbec nie je dôkazom toho, že škoda vznikla v súvislosti s výkonom úkonov zo strany žalobcu, ktoré neboli špecifikované. Z týchto dôvodov súd žalobu v časti náhrady škody vo výške 125,- eur zamietol.

Nárok na nemajetkovú ujmu si žalobca uplatňoval podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že exekučný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. Súd bol však toho názoru, že v priebehu exekúcie v čase, keď bol podaný návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť na udelenie poverenia, nebolo možné v zákonnej lehote tak podanému návrhu ako ani žiadosti o udelenie poverenia vyhovieť, nakoľko zo strany oprávneného bolo doručené exekučnému súdu množstvo nových žiadostí o udelenie poverenia, čo konajúci súd v zákonnej lehote 15 dní, ktorá je podľa súdu neprimerane krátka na posúdenie oprávnenosti a úplnosti návrhu na vykonanie exekúcie ako aj na posúdenie žiadosti o udelenie poverenia. Exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 12. 01. 2011, podľa názoru súdu nedošlo v tomto prípade k takým prieťahom v konaní, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy, vzhľadom na tú skutočnosť, že poverenie pre súdneho exekútora bolo udelené, exekúcia riadne prebieha, to znamená, že pre žalobcu ako oprávneného, nemohla oneskoreným vydaním poverenia pre oprávneného vzniknúť žiadna nemajetková ujma.

Okolnosť, že exekučný súd vykonával dokazovanie (podľa názoru navrhovateľa nadbytočné) a nezaoberal sa len návrhom žalobcu, nepredstavuje samo o sebe nesprávny úradný postup orgánu štátu. Rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, pretože nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Žalobca v konaní nepreukázal, že by počas tejto doby bol v neistote a hrozila by mu akákoľvek škoda a je otázka, či aj ku škode došlo a aká je výška tejto škody. Majetková škoda, o ktorej žalobca tvrdí, že mu bola spôsobená, nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia, ale aj od okolností, ktoré v tejto veci záviseli od súdneho exekútora a samotného žalobcu.

Všeobecný súd nie je oprávnený konštatovať, že vo veci išlo o prieťah v konaní a takéto oprávnenie neprináleží ani žalobcovi. Žalobca nepodal ústavnú sťažnosť na prieťah v konkrétnom exekučnom konaní a nevedlo sa ani žiadne iné konanie, v ktorom by bolo možné konštatovať prieťahy v konaní. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd mal za to, že žiadna škoda žalobcovi nevznikla a v prípade, ak by mu teoreticky škoda vznikla a túto by reálne dokladoval, nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na udelenie poverenia pre súdneho exekútora, pretože poverenie bolo vydané v zákonnej lehote potom, ako navrhovateľ správne označil povinného.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a žiadne mu nevznikli.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii,

dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí, ktoré musí byť zrušené. Konštatoval, že súd prvého stupňa vytvára konštrukciu, podľa ktorej návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy bol anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov, avšak bol toho názoru, že samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávne úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 OSP) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinný v čase začatia tohto konania), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona (účinný v čase začatia tohto konania), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (ods. 2).

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 44 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (účinný od 01. 06. 2010 v čase začatia exekučného konania):

(1) Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

(2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora viac ako 206 dní.

Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa uvádza, s poukazom na obsah spisu a rozhodnutie súdu prvého stupňa, že toto tvrdenie navrhovateľa nevyplýva zo spisového materiálu, lebo súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný dňom 24. 08. 2010 a žiadosť o udelenie poverenia bola podaná dňa 26. 11. 2010, pričom súd vydal poverenie pre súdneho exekútora dňa 12. 01. 2011. Z týchto skutočností bolo zrejmé, že síce nebola dodržaná lehota 15 dní na vydanie poverenia, ale nie je jasné, aká škoda mohla vzniknúť žalobcovi oneskoreným vydaním poverenia a aké prieťahy mohli byť Okresným súdom Komárno spôsobené. Súd prvého stupňa podotkol, že žalobca ako oprávnený podal na exekučné súdy tisíce žiadostí o udelenie poverenia, avšak nie každá z podaných žiadostí a návrhov na nariadenie exekúcie obsahovala náležitosti, ktoré zákon pre predmetné podania vyžaduje. Keďže súd pred udelením poverenia pre súdneho exekútora je povinný preskúmať všetky podklady, na základe ktorých poverenie udelí, pri takomto množstve vecí nie je fyzicky možné, aby boli všetky žiadosti o udelenie poverenia spolu s ostatnými dokladmi preskúmané v tak krátkej 15-dňovej lehote. Súd prvého stupňa mal za to, že síce nebola dodržaná zákonná lehota na udelenie poverenia, ale nie pre dôvody zo strany súdu, ale preto, že zo strany oprávneného neboli doložené všetky doklady vyžiadané následne exekučným súdom dňa 30. 11. 2010. Po zaslaní týchto dokladov súd bezodkladne dňa 12. 01. 2011 vydal poverenie pre súdneho exekútora, pričom exekúcia ešte nie je skončená. Ak teda súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 12. 01. 2011, rozhodol tak v primeranej lehote po doplnení návrhu (30. 11. 2010 plus 15 dní podľa zákona), a teda nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 206 dňoch od jej podania, ako to tvrdil žalobca.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver, prečo tak rozhodol. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd prvého stupňa nerozhodol viac ako 206 dní od jeho podania nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie navrhovateľa v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02).

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácie, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať

sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR, ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (navrhovateľa) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999, z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Úspešný žalovaný si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.